

УДК 378.011

Дяченко А. В.,
викладач кафедри дизайну
Мистецького інституту художнього моделювання
та дизайну імені Сальвадора Далі

**ТЕХНОЛОГІЧНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ
МАЙБУТНЬОГО ІНЖЕНЕРА-ПЕДАГОГА
ШВЕЙНОГО ВИРОБНИЦТВА ТА ЇЇ
СТРУКТУРА**

***Анотація.** У статті актуалізується проблема формування технологічної компетентності майбутнього інженера-педагога швейного виробництва. Доведено важливість використання такого засобу її формування, як декоративно-прикладне мистецтво. Визначено структурні компоненти технологічної компетентності (мотиваційно-ціннісний, пізнавальний, операційний, рефлексивний) і представлено їх змістовну характеристику з точки зору специфіки професійної діяльності майбутнього інженера-педагога швейного виробництва.*

***Ключові слова:** технологічна компетентність, майбутній інженер-педагог, швейне виробництво, декоративно-прикладне мистецтво, компоненти.*

***Постановка проблеми, її зв'язок із важливими завданнями.** Динаміка, труднощі і неоднозначність трансформацій, що мають місце в сучасному українському суспільстві, висувають на порядок денний важливість ціннісного визначення, перегляду базових компетенцій та напрямів розвитку в різних сферах економіки, культури, освіти. Один із таких напрямів стосується кадрового забезпечення легкої*

промисловості, де спостерігається помітне скорочення кількості великих і збільшення чисельності малих підприємств, змінюються вимоги до змісту професійної діяльності фахівців швейного виробництва. Як наслідок, актуалізується необхідність підготовки таких фахівців інженерно-педагогічного профілю, які володіли б не тільки педагогічною, а й інженерно технологічною компетентністю, тобто були б здатні до ефективної реалізації як педагогічної, так і інженерної діяльності.

Аналіз досліджень і публікацій із проблеми, виокремлення невирішених частин. Підтвердження цієї думки знаходимо в дослідженнях С. Артюха, А. Беляєвої, А. Маленко, Н. Чкалова, В. Мосолова, А. Щербака, які розглядають основні аспекти підготовки та діяльності інженера-педагога.

Теоретико-прикладні питання підготовки майбутніх інженерів-педагогів вивчаються В. Безруковою, О. Коваленко (педагогічне та дидактичне проектування у процесі підготовки майбутніх інженерів-педагогів); С. Бочаровою (психологічна підготовка студентів інженерно-педагогічного навчального закладу); І. Васильєвою (структура професійно-педагогічної компетентності інженера-педагога); Т. Девитьяровою (індивідуалізація навчання майбутніх інженерів-педагогів); А. Кириченко (методика формування творчих умінь у майбутніх інженерів-педагогів швейного профілю) та ін.

Незважаючи на досить ґрунтовне висвітлення змісту та основних напрямів підготовки майбутніх інженерів-педагогів, недостатньо розроблено залишається проблема визначення та впровадження засобів, що забезпечують оптимізацію цього процесу в досягненні бажаного результату. Великий ресурс в собі містить українське декоративно-прикладне мистецтво.

Український народ здавна славився своїми талантами, багатством народної творчості, мистецтва, стародавніми народними традиціями. За своєю суттю декоративно-прикладне мистецтво – це вид художньої діяльності, продукти якої несуть в собі і естетичний («декоративне» означає «прикрашене»), і практичний (слово «прикладне» передбачає, що речі придатні для практичного використання, а не тільки служать елементами естетичної насолоди) потенціал.

Теоретичні та методологічні основи відродження національних традицій, культурних пріоритетів, зокрема, декоративно-прикладного мистецтва, отримали відображення в працях М. Білана, С. Васиної, Г. Горинь, О. Данченко, Г. Захарчук-Чугай, Л. Корницької, К. Матейко, Г. Стельмашук, які стверджують, що недооцінка національної складової професійної освіти знижує її якість і негативно позначається на рівні підготовленості майбутніх інженерів-педагогів до здійснення педагогічної діяльності у професійних навчальних закладах швейного профілю [2].

У цьому контексті актуалізується важливість дослідження проблеми формування технологічної компетентності майбутніх інженерів-педагогів швейного виробництва засобами декоративно-прикладного мистецтва, насамперед у плані визначення структури цієї компетентності.

Мета статті полягає у визначенні та обґрунтуванні структурних компонентів технологічної компетентності майбутніх інженерів-педагогів швейного виробництва.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих результатів. Аналіз наукових джерел, зокрема праць В. Беспалько, Л. Гребінкіної, Н. Манько, О. Нікіфорової, Л. Тишкової

та ін., дозволив визначити сутність технологічної компетентності майбутніх інженерів-педагогів швейного виробництва як інтегративної особистісної освіти, яка охоплює загальнопедагогічні знання і знання про виробничі технології; уявлення про декоративно-прикладне мистецтво; методи, прийоми, форми його використання у швейному виробництві; сукупність умінь, що забезпечують практичну реалізацію наявних знань на основі ціннісно-рефлексивного позиціонування, що стосується і самої професійної діяльності, і її результатів.

Виходячи із запропонованого нами визначення, виділили в структурі технологічної компетентності майбутніх інженерів-педагогів швейного виробництва чотири взаємопов'язані компоненти: мотиваційно-ціннісний, пізнавальний, технологічний, рефлексивний.

Розвиток і формування технологічної компетентності значною мірою залежать від мотивації відповідної інженерно-педагогічної діяльності.

Мотиваційно-ціннісний компонент характеризує спрямованість майбутнього інженера-педагога на оволодіння технологічною компетентністю. Стійка спрямованість забезпечує подолання можливих перешкод і труднощів на шляху оволодіння необхідними знаннями та вміннями з реалізації технологічної компетентності, винаходу способів підвищення її ефективності. Зазначена спрямованість проявляється у всій його професійній діяльності і в окремих педагогічних ситуаціях, визначає його сприйняття і логіку поведінки. Розвитку цієї спрямованості сприяє зрушення мотивації інженера-педагога з предметної сторони його праці на психологічну сферу, інтерес до відповідної діяльності. Найважливішими її ознаками є: інтерес до інженерно-педагогічної професії, схильність займатися нею,

усвідомлення своїх здібностей і характеру, що відповідають змісту професійної діяльності [5].

У науковій літературі відомі різні погляди на сутність мотивації. Деякі дослідники трактують мотивацію, як «набір стійких мотивів, покликання, що визначають зміст, орієнтацію і характер діяльності особистості, її поведінки» [1, с. 81]. Інші вважають мотивацією, процес дії мотивів, набір стійких мотивів при наявності домінуючого, який виражає спрямованість особистості, ціннісні орієнтації, визначає її діяльність і формується за умовою цілеспрямованого освітнього процесу [11, с. 71].

У контексті діяльнісного підходу І. Кулагін підкреслює два рівні мотивації – рівень діяльності та надситуативний рівень. Мотивація надситуативного рівня або домінуюча мотивація набуває уособлення в мотиваційних тенденціях, які визначають основні лінії поведінки в різних ситуаціях і щодо залучення до різних видів діяльності; вони відповідають ставленню особи до світу (людей і справ) і самої себе, на онтогенетичному етапі особистої стабілізації обумовлюють напрямок особистості. Актуалізація мотивів надситуативного рівня відбувається на фоні реалізації в різних видах діяльності різних мотивів і не виключає «зонального» характеру структурного вибудовування і механізмів мотивації. На надситуативному рівні особливого значення набувають духовні, егоцентричні і гедоністичні мотиви [4].

Навчальна мотивація (як передумова формування технологічної компетентності майбутнього інженера-педагога швейного виробництва до професійної діяльності) містить мотив навчання, усвідомлення сенсу навчання, відношення до процесу навчання і його результату, інтерес, потребу в оволодінні знаннями. Мотивація навчання залежить від загального розвитку

особистості і від освітнього середовища, організації навчально-пізнавального процесу. Успішність навчання буде більш високою, якщо мотивація орієнтована на процес і результат, а не на оцінку, викладання, ухиляння від невдач.

Отже, першорядне місце мають зайняти мотиви інтелектуально-пізнавального характеру. За твердженням Ю. Орлова «найбільший вплив на академічні успіхи має пізнавальна потреба у поєднанні з високою потребою досягнення» [9, с. 21]. Іншими словами, наявність достатнього вихідного рівня розвитку особистості виступає умовою для підвищення мотивації до навчання.

Мотиваційно-ціннісний компонент технологічної компетентності проявляється як у всій професійній життєдіяльності інженера-педагога, так і в окремих педагогічних ситуаціях, визначає сприйняття ним зовнішніх подій і логіку поведінки, пробуджує особисто значиме ставлення до об'єкта і предмета професійної діяльності. Вказаний компонент сприяє прагненню до активного вирішення нестандартних педагогічних ситуацій, виробленні інтересу до планування та навичок освоєння інновацій у сфері застосування декоративно-прикладного мистецтва як засобу підвищення ефективності навчального процесу; налаштовує на формування навичок аналізу і постійну орієнтацію на відповідну діяльність. Саме мотиваційно-ціннісний компонент передбачає оволодіння цілісною складовою відповідної діяльності шляхом формування перспективних, внутрішньо вмотивованих дій, соціальних настанов, інтересів, потреб, мотивів, які спонукають майбутнього інженера-педагога до реалізації конкретної професійної діяльності. Зважаючи на сказане, можемо підсумувати, що мотив є спонукальною причиною, приводом до дії.

Важливою складовою цього компонента є ціннісні орієнтації майбутнього інженера-педагога на оволодіння загальними педагогічними знаннями і знаннями про виробничі технології, уявленнями про декоративно-прикладне мистецтво, методами, прийомами, формами його використання у швейному виробництві.

У психолого-педагогічних дослідженнях педагогічні цінності визначаються як норми, які регламентують професійно-педагогічну діяльність. Педагогічні цінності, на думку А. Кузьміної, виступають як настанови педагога (готовність, компетентність) на здійснення певної професійної діяльності. Готовність до діяльності, як відомо, є психічним станом, що передбачає наявність у суб'єкта образу певної дії і постійної спрямованості на її виконання [3]. Звідси технологічна компетентність майбутнього інженера-педагога виступає багатофункціональною освітою, ядром якої виступає світоглядна позиція особистості, тобто її цінності.

Професійні цінності набувають втілення в фахових ціннісних орієнтаціях індивідуальної (особистісної) освіченості, наявність яких забезпечує якісне виконання фахівцем професійних дій. Різні сфери професійної діяльності сучасної людини висувають вимоги не тільки до наявності спеціальних професійних знань, умінь і навичок, особистісних якостей, але позицій, переконань. Становлення професійних ціннісних орієнтацій відбувається у взаємодії двох полярностей в єдиному полі особистості і професії, які обумовлені розвитком один одного. Виникаюча завдяки цьому єдність втілюється в професійні ціннісні орієнтації, узгодженість яких попереджає дихотомію між вимогами професії і особистісними потребами, визначає становлення професійної аксиосфери

спеціаліста. У кожній сфері професійної діяльності професійні ціннісні орієнтації наповнюються, згідно з її цілями, змістом, принципами тощо. Основні вимоги до професійних ціннісних орієнтацій майбутнього інженера-педагога ґрунтуються на цінностях сучасної освіти, які втілюються в цілях, гуманістичній парадигмі, концептуальних підходах і принципах. Тому не можемо не погодитися з твердженням А. Мартинюка, який розглядає професійні ціннісні орієнтації педагога як систему інтегрованих смислових настанов, котрі визначають його відношення до сутнісних сторін педагогічної діяльності і до її суб'єктів [16, с. 185]

Рівень мотивації безпосередньо пов'язаний з пізнавальною (когнітивною) складовою професійної діяльності майбутнього інженера-педагога, яка разом із мотивацією входить до механізму управління діяльністю. У вузькому сенсі «когнітивна сфера» в концепції когнітивного розвитку Ж. Піаже розглядається як деякий інтелектуальний простір особистості, який утримує різні форми індивідуальних когнітивних адаптацій [10].

Професійно-педагогічні та технологічні знання майбутнього інженера-педагога швейного виробництва, орієнтованого на використання декоративно-прикладного мистецтва, можна представити як інформацію, уявлення про загальні закономірності його реалізації.

Необхідність виділення у структурі технологічної компетентності майбутнього інженера-педагога швейного виробництва пізнавального компонента обумовлена тим, що саме пізнавальні його інтереси з високим рівнем мотивації концентруються довкола:

- потреби в науковому розумінні багаточисленних аспектів особистісної орієнтації освіти;

- потреби в осмисленні особистого досвіду, ефективності інженерно-педагогічної діяльності, формування особистісної позиції по використанню декоративно-прикладного мистецтва в швейному виробництві;

- необхідності використовувати набуті знання в особистій інженерно-педагогічній діяльності.

Рівень обізнаності в галузі декоративно-прикладного мистецтва і способів його використання в швейному виробництві характеризується об'єктом відповідних знань. Знання збагачують власне бачення майбутнім інженером-педагогом складову своєї педагогічної діяльності, є необхідною умовою висування і розв'язання професійних проблем відповідно до особистих потреб та інтересів. Знання розглядаються як основа для орієнтації в розмаїтті засобів декоративно-прикладного мистецтва та їх використання у швейному виробництві.

Операційний компонент – це готовність до дії, до професійної інженерно-педагогічної діяльності в галузі швейного виробництва і застосування різних видів декоративно-прикладного мистецтва.

У рамках цього компонента виділяємо технологічну і педагогічну складові. Технологічна складова містить технологічні вміння:

- проектувальні (створення технічних систем, об'єктів і предметів діяльності);

- конструкторські (виконання ескізів, креслень, необхідних для виготовлення виробів, дотримання елементів технологічного процесу відповідно до технічних умов)

- гностичні (читання ескізів, креслень, технологічних карт, визначення технічних характеристик обладнання та принципу його дії) [12, с. 7].

Поняття «професійно-технічні уміння» (педагогічна складова) може бути визначено як володіння гнучкою системою свідомих, цілеспрямованих, взаємопов'язаних розумових і практичних дій, які дають інженеру-педагогу змогу успішно виконувати навчально-пізнавальні функції на загально-педагогічному та предметно-методичному рівнях, використовуючи традиційні та інноваційні технології.

Зазначені дії можна розділити на наступні групи:

1) гностичні – уміння, пов'язані з аналізом інформації та конкретно інженерно-педагогічною діяльністю;

2) проєктивні – уміння, пов'язані з висуванням загальних педагогічних стратегічних задач і плануванням діяльності;

3) конструкторські – уміння, пов'язані з формулюванням тактичних задач і плануванням педагогічної діяльності в конкретних умовах;

4) організаторські – уміння, пов'язані з організацією інформації й педагогічною діяльністю;

5) комунікативні – уміння, пов'язані із встановленням відносин і здійсненням педагогічного спілкування з суб'єктам швейного виробництва.

Успішне професійне становлення особистості залежить від її здатності оцінювати себе і свою професійну діяльність, тобто від того, наскільки фахівець здатний до рефлексії всіх значущих аспектів своєї професіоналізації.

Рефлексія – це психічний механізм, який забезпечує існування людської діяльності. Він не обмежується мисленням, свідомістю, волею чи іншими психічними функціями. Рефлексія інтегрує всі психічні функції для досягнення однієї мети: забезпечення

існування діяльності як джерела існування самої людини [7, с. 5].

Рефлексія в освітній діяльності може бути визначена як усвідомлення суб'єктом діяльності її різних елементів: способів діяльності, виникаючих проблем і способів їх рішення, емоційних змін, форм комунікації, методів самоаналізу тощо. У цьому плані рефлексія є засобом фіксації досягнутих результатів і обов'язковим атрибутом, супроводжує індивідуальну освітню траєкторію педагога. Необхідність рефлексивного ставлення інженера-педагога до своєї діяльності визначається багатьма чинниками, за якими поліфункціональність рефлексії, спрямованої на усвідомлення та оцінку всіх аспектів професійної діяльності і своєї особистості з позицій їх ефективності та визначення можливостей подальшого професійного розвитку.

Отже, рефлексивний компонент технологічної компетентності майбутнього інженера-педагога характеризує пізнання і аналіз ним власної свідомості і діяльності (погляд на власні думки і дії збоку) [8, с. 112]. Він припускає наявність рефлексивних знань, умінь вводити рефлексію в свою діяльність і роботу із суб'єктами швейного виробництва, проводити рефлексію власної педагогічної діяльності з використання педагогічних технологій. Крім того, розвиток рефлексії закликає, з одного боку, сприяти розумінню майбутніми інженерами-педагогами внутрішнього стану інших суб'єктів-учасників навчальної та виробничої швейної діяльності, допомогти стати на їхню позицію, прогнозувати поведінку, впливати і спостерігати за змінами, що відбуваються в їхній поведінці та виробничій діяльності, а з іншого – забезпечити адекватний аналіз

власної діяльності, критичне оцінювання своїх дій, їх коригування, здійснення самодіагностики.

Висновки дослідження і перспективи подальших розвідок. Отже, технологічна компетентність майбутніх інженерів-педагогів швейного виробництва – це інтегративна особистісна освіченість, яка охоплює загальнопедагогічні знання і знання про виробничі технології; уявлення про декоративно-прикладне мистецтво: методи, прийоми, форми його використання у швейному виробництві; сукупність умінь, які забезпечують практичну реалізацію наявних знань на основі ціннісно-рефлексивного позиціонування як у самій професійної діяльності, так і за її результатами.

Структуру цієї компетентності складають чотири взаємопов'язані компоненти (мотиваційно-ціннісний, пізнавальний, операційний, рефлексивний), кожен з яких уособлює певні характеристики, властивості, орієнтації, дії, а їх сукупність забезпечує належний рівень сформованості досліджуваної особистісної освіти. Перспективи подальшого дослідження полягають у визначенні критеріїв і показників сформованості технологічної компетентності майбутніх інженерів-педагогів швейного виробництва, зокрема засобами декоративно-прикладного мистецтва.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конюхов Н. І. Словник-довідник практичного психолога/ Н. І. Конюхов.– М.: НПО.МОДЕК, 1996.– 222 с.
2. Корницька Л. А. Педагогічні основи використання етнодизайна в професійній підготовці інженерів-педагогів швейного профілю: дисс... канд. пед. наук: 13.00.04 – «Теорія і методика професійної освіти»: Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих НАПН України. - Київ, 2010 – 198 с.

3. Кузьміна Е. М. До питання про цінності педагогічної діяльності/ Е. М. Кузьміна // Матеріали Всерос. Наук.-практ. конференції «Проблеми та шляхи підвищення ефективності виховання студентської та учнівської молоді». Електронний ресурс. Режим доступу:http://www.uni-altai.ru/Journal/vestnikARHIWN2_2000_list_list170.html.

4. Кулагіна І. Ю. Мотиваційні тенденції при різних типах характеру в підлітковому віці// І. Ю. Кулагіна, Е. А. Полякова // Системна психологія і соціологія. 20 № 3. [Електронний ресурс]. Режим доступу:http://systempsychology.ru/journal/20_3/55-kulagina-iyu-polyakov-ea-motivaciounnye-tenden

5. Маркова А. К. Психологія професіоналізму// А.К. Маркова - М. : Знання, 1996. – 308 с.

6. Мартинюк О. Б. Дослідження професійних ціннісних орієнтацій вчителя як цілісної системи// Ціннісні пріоритети освіти в ХХІ ст.: Матеріали Міжнарод. наук.-практ. конф. – Луганськ, 2003. – С. 183-191.

7. Морозова Т. А. Формування педагогічної рефлексії як основи професійного становлення майбутнього учителя: дис.. кандидата психол. наук /19.00.07/ Морозова Тетяна Анатоліївна. – Тула, 2003. –177 с.

8. Нікандров Н. Д. Понятійний апарат педагогіки і освіти: перспективи дослідження/ Н. Нікандров// Педагогіка. – 1995.– №3. – С. 112-114.

9. Орлов Ю. М. Стимулювання побудження к учению / Орлов Ю. М., Творогов Н. Д., Шкурки В. И. – М.: Педагогика, 1988. – 75 с.

10. Піаже Ж. Афективне безсвідоме і конгнітивне безсвідоме / Жан Піаже. – М., 2001. – 258 с.

11. Платонов К. К. Кратний словарь системы психологических понятий / К.К. Платонов. – М.: Вища школа, 1984. – 174 с.

12. Шевель Б. О. Формування фахових компетенцій майбутніх інженерів-педагогів засобами інформаційно-комунікативних технологій: автореф. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук: спец. : 13.00.04 «Теорія і методика професійної освіти» / Б. О. Шевель. – К., 2011. – 21 с.

REFERENCES

1. Konyukhov N.I. Slovnnyk-dovidnyk praktychnoho psykholoha/ N. I. Konyukhov. – M.: NPOMODEK, 1996. – 222 s.

2. Kornys'tka L.A. Pedahohichni osnovy vykorystannya etnodyzayna v profesiyniy pidhotovtsi inzheneriv-pedahohiv shveyneho profilyu: Dysertatsiya na zdobuttya uchenoho stupenya kandydata pedahohichnykh nauk za spetsial'nistyu 13.00.04 – «Teoriya i metodyka profesiynoyi osvity» Instytut pedahohichnoyi osvity i osvity doroslykh NAPN Ukrayiny. – Kyiv, 2010.

3. Kuz'mina E. M. Do pytannya pro tsinnosti pedahohichnoyi diyal'nosti/E.M. Kuz'mina //Materialy Vseros. Nauk.-prakt. konferentsiyi «Problemy ta shlyakhy pidvyshchennya efektyvnosti vykhovannya student-s'koyi ta uchniv'skoyi molodi». Elektronnyy resurs. Rezhym dostupu: http://www.uni-altai.ru/Journal/vestnikARHIWN2_2000_list_list170.html.

4. Kulahina I. Yu. Motyvatsiyni tendentsiyi pry riznykh typakh kharakteru v pidlitkovomu vitsi// I.Yu. Kulahina, E.A. Polyakova //Systemna psykholohiya i sotsiolohiya. 20 # 3. [Elektronnyy resurs]. Rezhym dostupu : http://systempsychology.ru/journal/20_3/55-kulagina-iuu-polyakov-ea-motivaciounnye-tenden

5. Markova A. K. Psykholohiya profesionalizmu// A.K. M. : Znannya, 1996. – 308 s.

6. Martynyuk O. B. Doslidzhennya profesiynykh tsinnisnykh oriyentatsiy vchytelya yak tsilisnoyi systemy// Tsinnisni priorytety osvity v KhKhI st.: Materialy Mizhdunar. nauk.-prakt. konf. – Luhans'k, 2003. – S. 183-191.

7. Morozova T. A. Formuvannya pedahohichnoyi refleksiyyi yak osnovy profesiynoho stanovlennya maybutn'oho uchytelya: dys.. kandydata psykhol. nauk /19.00.07/ Morozova Tetyana Anatoliyivna. – Tula, 2003.– 177 s.

8. Nikandrov N. D. Ponyatiynny aparat pedahohiky i osvity: perspektyvy doslidzhennya/ N. Nikandrov// Pedahohika. – 1995.- #3. – S. 112-114.

9. Orlov Yu. M. Stymulyrovanye pobuzhdenyya k uchenyyu / Orlov Yu.M., Tvorohov N.D., Shkurky V.Y. – M.: Pedahohyka, 1988. – 75 s.

10. Piazhe Zh. Afektyvne bezsvidome i konhityvne bezsvidome / Zhan Piazhe. – M., 2001. – 258 s.

11. Platonov K. K. Kratnyy slovar' systemy psykholohycheskykh ponyatyy / K.K.Platonov. – M.: Vyshcha shkola, 1984.-174 s.

12. Shevel' B.O. Formuvannya fakhovykh kompetentsiy maybutnix inzheneriv-pedahohiv zasobamy informatsiyno-komunikatyvnykh tekhnolohiy: avtoref. na zdobuttya nauk. stupenya kand. ped. nauk: spets. : 13.00.04 «Teoriya i metodyka profesiynoyi osvity» / B. O. Shevel'. – K., 2011. – 21 s.

Дьяченко А. В. Технологическая компетентность будущего инженера-педагога швейного производства и ее структура.

Аннотация. В статье актуализируется проблема формирования технологической компетентности будущего инженера-педагога швейного производства. Доказана важность использования такого средства ее

формирования, как декоративно-прикладное искусство. Определены структурные компоненты технологической компетентности (мотивационно-ценностный, познавательный, операционный, рефлексивный) и представлена их содержательная характеристика с точки зрения специфики профессиональной деятельности будущего инженера-педагога швейного производства.

Ключевые слова: технологическая компетентность, будущий инженер-педагог, швейное производство, декоративно-прикладное искусство, компоненты.

Dyachenko V. A. Technological competence of the future engineer-teacher of garment production and its structure.

Annotation. The article is devoted to the problem of future engineer-teachers technological competence forming of sewing production. The importance of usage of such mean of its formation, as a decoration and practical art is proved. Structural components of technological competence (motivational and valued, cognitive, operation, reflection) is certain and their semantic description from point of specific signs of future engineer-teachers of sewing production professional activity are given

Key words: technological competence, future engineer-teacher, sewing production, decoration and practical art, components.